

Լեւոնի մահն ու բաղադրանքի մահը :

() Ի մը լեւոնցի մըկան մը դիմաց
 Քաղաքացի մուկ մը կ'ելէ յանկարծ ,
 Լեւոնցին հազիւ քիչ մը սիրտ կ'ընէ ,
 Լարե մը կուտայ՝ բարեւը կ'առնէ .
 Ուր բարով , կ'ըսէ , կամ ուսկից կուգաս ,
 Իմ տունըս հրամէ , դուրս տեղ չըմընաս :
 Լսանկ խօսքերով տունը կը տանի ,
 Տուն որ կ'ըսեմ'նէ՝ ծակ մը հասկըցի :
 Խեղճուկ լեւոնցին աղքատ է եղեր ,
 Հարկ ընել կ'ուզէր՝ կերակուր չունէր .
 Ճար Զարակ կ'ընէ , սեղան կը դընէ ,
 Կըտոր մը պանիր սեխ կաղին սալոր ,
 Պահածու բաները դուրս կ'ելեն բոլոր :
 Խրաւ , քիչ բան է՝ կ'ըսէր՝ ասիկայ ,
 Բայց ինչպէս ընեմ , ուրիշ բան չըկայ .
 Հրամէ՛ բարեկամ , զիս մի մեղադրեր ,
 Գեղացիին քով կուշուք մի փընտուեր .
 Եւ կ'ըսէր ու ինք բակլան կը կըրծէր ,
 Մէկալ ամէն բան հիւրին էր թողեր :
 Հիւրն այնչափին ալ գոհ ըլլալ ցըցուց ,
 Բայց ահուան հազիւ անոնց մօտեցուց .
 Մէյմըն ալ դարձաւ տանտիրոջն ըսաւ .
 Գիտես բարեկամ՝ մըտքէս ինչ անցաւ .
 Լքսոս է քեզի որ ասանկ ապրիս ,
 Չոր լեւան մը ծակ խեղճութեամբ ճըգնիս .
 Ելիր հետս եկուր , քեզ քաղաք տանիմ ,
 Տեսնաս թէ հոն ես ինչ պալատ ունիմ .
 Հաւատա , աս տեղս քու կեանքդ կեանք չէ ,
 Հոն եկուր ու տես կերուխումն ինչ է :
 Սուտ աշխարհիս մէջ կարճ կեանք մը ունինք ,
 Գոնէ ան հանգիստ անցընել նայինք .
 Սաղը մէկալ օր սեւ մահը կուգայ ,
 Գոնէ վայելքնիս քովերնիս մընայ :
 Լեւոնցին աղէկ մը մըտիկ ըրաւ ,
 Բաժ խօսքերուն խելքը պառկեցաւ .
 Կ'ելան սեղանէն երկուքնին մէկէն
 Բոլոր ան գիշերը ճամբայ կ'ընեն ,
 Փոսերու մէջէն՝ պատերու վրայէն
 Սերջապէս կ'երթան քաղաք կը մըտնեն ,
 Լուրտանց կանուխ՝ լուսցած չըլուսցած՝
 Պալատ մը կ'ելան սազած զարդարած .
 Ինչ գիշերը հոն կուշուք կայ եղեր ,

Ուստի ամէն բան մէջտեղ կեցած էր ,
 Խորվածներ կ'ըսես , փիլաններ կ'ըսես ,
 Պըտուղ հաց պանիր՝ շաքարներ պէսպէս :
 Խեղճ լեռնացոյն խելքը գըլխէն գընաց ,
 Լ՛լ չըդիմացաւ , խընտումէն ճըւաց :
 Ս'էկալը քահ քահ ըրաւ խընտալով ,
 Նրամէ նիստ ըսաւ սա սեղանին քով :
 Խնքը սօթտըւած՝ հարկելու հետ էր ,
 Լ'սդիս կը ցատքէր անդին կը ցատքէր ,
 Ս'էյմէկ բան ասկէ անկէ կը բերէր ,
 Նըրամէ , հոգի , մի քաշուիւր կ'ըսէր ,
 Սիրտըդ ո՛րն ուզէ՝ անուշ անուշ կեր :
 Ս'եր գեղջուկն ըսես՝ չիյտէր ինչ ընէ ,
 Ո՛ր բանը թողու՝ ո՛ր մէկ բանն ուտէ :
 Նաւտա բարեկամ , ըսաւ մէկալին ,
 Կեանքն ալ քուկինդ է , երնեկ քու բաղդին :
 Ես լեռան գըլուխն ինչէր կը քաշեմ ,
 Շատ օր անօթի տըխուր կ'անցընեմ :
 Եթէ կըրծելու բան մըն ալ գըտնեմ ,
 Չըլայ թէ հասնի՝ անկէ կը վախեմ :
 Լ'սոնք ըսելով ինք կը ծիծաղէր ,
 Իսկ մէկալին սիրտը եղ կը կապէր :
 Ս'էյմալ անդիէն ան մէկ փաթըւտոց ,
 Բալլիքներու ձայն , ոտքի գըփըւտոց ,
 Սայ , լեղապատառ ասոնք կը ցատքէն ,
 Չիյտեն ո՛ւր փախչին , ո՛ր ծակը մըտնեն :
 Լ'նդին շըներն ալ հաջել չըսկըսին :
 Ս'ըկներն ինչ ընեն , ո՛ւր ապաւինին :
 Լ'ն ատեն գեղջիկն աչքը բացուեցաւ ,
 Լ'ս ինչ փորձանք էր որ գըլխուս եկաւ ,
 Բարեկամ , ըսաւ , բարով վայելես :
 Լ'հա շուտ մ'ասկէ տեղըս կ'երթամ ես :
 Պալատդ ալ քեզի , սեղանդ ալ քեզի ,
 Իմ ճըգնարանըս շատ լաւ է ինծի :
 Լ'ն խաղաղութիւնն ու բակլան սիսեռ
 Նաղար պալատի հետ ես չեմ փոխեր :

